

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **F. G.**, narozený XXX
státní občan Arménské republiky
bytem V., P.
zastoupený advokátem Mgr. Bagratem Verdiyanem
sídlem Rybná 9, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 5. 2018, č. j. MV-39958-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 17. 5. 2018, č. j. MV-39958-4/SO-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 3. 2018, č. j. OAM-14240-44/TP-2016 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a toto rozhodnutí potvrdila.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

2. Prvostupňovým rozhodnutím zamítl správní orgán I. stupně podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky pro nesplnění podmínky uvedené v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

II. Rozhodnutí žalované (napadené rozhodnutí)

3. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšla ze zjištění, že žalobce podal dne 7. 9. 2016 žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalobce v době podání žádosti pobýval na území České republiky na základě krátkodobého víza s dobou platnosti od 20. 8. 2016 do 18. 9. 2016 a s povolenou délkou pobytu 15 dnů, nyní na území pobývá na základě víza strpění s platností od 25. 10. 2017 do 24. 4. 2018. Žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí vyšla ze zjištění, že matka žalobce, státní občanka Arménské republiky, nemá na území žádným způsobem upraven pobyt, zatímco otec žalobce, státní občan Arménské republiky, pobývá na území na základě povolení k trvalému pobytu s platností od 22. 8. 2007, čímž bylo prokázáno, že žalobce je dítětem cizince s povoleným trvalým pobytem na území České republiky. Žalobce v řízení jako doklad své nezaopatřenosti předložil závaznou přihlášku na dopolední výuku k pomaturitnímu studiu angličtiny ve školním roce 2016/2017 ze dne 27. 10. 2016 v Jazykové škole Elvis, s.r.o. a dále potvrzení z téhož dne 27. 10. 2016 vydané výše uvedenou školou, ve kterém je uvedeno, že žalobce navštěvuje roční intenzivní kurz anglického jazyka, v termínu od 31. 10. 2016 do 30. 6. 2017, přičemž výuka probíhá denně s intenzitou 20 vyučovacích hodin týdně. Z vyjádření jazykové školy ze dne 22. 2. 2017 vyplynulo, že žalobce navštěvuje roční pomaturitní kurz bez nároku na statut studenta. Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy ve vyjádření uvedlo, že v případě, že žalobce doloží nostrifikované maturitní vysvědčení či dodatek k vysvědčení s údaji o evropském kvalifikačním rámci, ze kterého bude vyplývat dosažená úroveň vzdělání, která se rovná úrovni maturitní zkoušky, lze žalobce považovat za nezaopatřené dítě se statutem studenta, podmínkou je však složení maturitní zkoušky v kalendářním roce, kdy bylo zahájeno pomaturitní studium. Správní orgán I. stupně s ohledem na platnost intenzivního kurzu anglického jazyka, který skončil ke dni 30. 6. 2017, zaslal žalobci výzvu k předložení aktuálního dokladu o jeho nezaopatřenosti, nejprve v červenci 2017, následně v říjnu 2017, nicméně žalobce požadované doklady nepředložil. Správní orgán I. stupně proto vyhodnotil, že v případě žalobce, který je zletilým cizincem ve věku 20 let, nebyla splněna podmínka nezaopatřenosti dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 11 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“), respektive soustavné přípravy na budoucí povolání dle § 12 až § 15 zákona o státní sociální podpoře. Následně ani dne 20. 12. 2017 žalobcem doložené potvrzení o studiu vystavené Vysokou školou podnikání a práva, a.s. neprokázalo jeho nezaopatřenost, neboť v potvrzení je uvedeno, že žalobce je evidován jako uchazeč o studium a ke studiu bude přijat až po doručení pravomocného rozhodnutí o uznání platnosti zahraničního vysvědčení (nostrifikaci cizojazyčného dokumentu o dosaženém úplném středním nebo úplném středním odborném vzdělání), nebo osvědčení o uznání rovnocennosti zahraničního vysvědčení v České republice. Žalobce byl opakovaně vyzýván a na jeho žádost mu byla opakovaně též prodlužována lhůta k dodání potřebných dokladů, které by potvrzovaly jeho nezaopatřenost, avšak ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí nebyly k žádosti doloženy žádné doklady, které by prokazovaly nezaopatřenost žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

4. Žalovaná se dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádávala s odvolacími námitkami žalobce. Uvedla, že žalobce maturitní vysvědčení nedoložil a jazykový kurz ukončil dne 30. 6. 2017, přičemž byl opakovaně vyzýván k poskytnutí součinnosti a zároveň mu byla opakovaně prodloužena lhůta k doložení dokladů prokazujících jeho nezaopatřenost. Žalobce pouze předložil potvrzení o studiu vystavené Vysokou školou podnikání a práva, a. s., přičemž tento doklad neprokazuje žalobcovu nezaopatřenost, neboť v potvrzení je uvedeno, že žalobce je evidován jako uchazeč o studium a ke studiu bude přijat až po doručení pravomocného rozhodnutí o uznání platnosti zahraničního vysvědčení (nostrifikaci cizojazyčného dokumentu o dosaženém úplném středním nebo úplném středním odborném vzdělání), nebo osvědčení o uznání rovnocennosti zahraničního vysvědčení v České republice, žalobce však požadované doklady nedoložil. Žalovaná uvedla, že řízení o povolení k trvalému pobytu, stejně jako jiné správní řízení zahajované na žádost účastníka řízení, je ovládáno zásadou dispozicní, jejíž podstatou je svěřením iniciativy účastníku řízení, který má povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti a navrhnout důkazy k prokázání svých tvrzení, pokud chce být v řízení úspěšný, na žalobci proto bylo, aby správnímu orgánu I. stupně poskytl veškeré informace, které považoval za důležité a poskytl též veškerou součinnost ke zjištění rozhodných skutečností pro udělení povolení k trvalému pobytu. K tomuto žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009 - 60, ze kterého, s ohledem na zásadu koncentrace řízení uplatňovanou u řízení zahajovaných na návrh, vyplývá, že *„je v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady“*.
5. K odvolací námitce žalobce o nedodržení zákonných lhůt žalovaná uvedla, že je důvodná. Správní orgán I. stupně měl dle § 169 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců rozhodnout ve věci žádosti o povolení k trvalému pobytu na území do 60 dnů ode dne jejího podání. Skutečnost, že správní orgán I. stupně vydal prvostupňové rozhodnutí po zákonem stanovené lhůtě, však nemá vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí, jelikož jak obecné lhůty pro vydání rozhodnutí vyplývající z § 71 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tak speciální lhůty stanovené § 169 zákona o pobytu cizinců, mají povahu lhůt pořádkových, jejichž překročení nemůže vést k závěru o nezákonnosti procesního postupu nebo o nezákonnosti rozhodnutí, které z takového procesního postupu vzešlo. Správní řád s překročením lhůt pro vydání rozhodnutí v případech, kdy by bylo bezdůvodné a plně přičitatelné postupu správního orgánu, spojuje jako následek toliko možnost uplatnění opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu, které ovšem může nadřízený orgán učinit pouze v době do vydání rozhodnutí, žalobce pak navíc opatření proti nečinnosti neuplatnil.
6. Žalovaná ke splnění podmínek pro vydání povolení k trvalému pobytu k okamžiku vydání rozhodnutí uvedla, že tento postup správního orgánu I. stupně je v souladu se zákonem o pobytu cizinců i s judikaturou správních soudů, např. s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 - 79, podle něhož *„pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí“*, a že *„podmínky pro vydání správního rozhodnutí musí být splněny nejen v době žádosti a v průběhu správního řízení, ale především k okamžiku rozhodnutí.“* Tato zásada vyplývá implicitně ze správního řádu, a to konkrétně z § 96 odst. 2, § 90 odst. 4 a § 82 odst. 4 správního řádu. Žalovaná dále odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2017, č. j. 2 Azs 163/2017 - 35, podle něhož *„...správní orgán rozhoduje podle skutkového a právního stavu ke dni vydání rozhodnutí. V praxi pak mohou nastat situace (jak tomu bylo také v případě stěžovatele), že skutkový a právní stav ke dni vydání rozhodnutí je pro žadatele méně příznivý, než byl stav ke*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

dni podání žádosti, příp. ke dni, kdy měl správní orgán podle příslušných zákonných lhůt rozhodnout.“.

7. K odvolací námitce žalobce, že zamítavé rozhodnutí bude mít nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života, žalovaná uvedla, že z dikce § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců nevyplývá, že by při aplikaci tohoto ustanovení bylo třeba posuzovat dopad rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce, a proto správní orgán I. stupně nepochybil, pokud se touto otázkou v předmětném řízení nezabýval. Dopad na soukromý a rodinný život se zkoumal pouze při zamítnutí žádosti z důvodů uvedených v § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a to s účinností do 14. 8. 2017.
8. Žalovaná dospěla k závěru, že správní orgán I. stupně zjistil stav věci v souladu s § 3 správního řádu, tedy v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí, věc správně posoudil po právní stránce, jakož i v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu své rozhodnutí řádně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proto rozhodla žalovaná tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

9. Žalobce v podané žalobě uvedl, že dne 7. 9. 2016, tedy ještě v době jeho nezletilosti, podal žádost o povolení k trvalému pobytu bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území České republiky ve smyslu § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, kdy důvodem bylo soužití s otcem, který má na území České republiky trvalý pobyt od 22. 8. 2007. Správní orgán I. stupně vyzval žalobce teprve až po dosažení jeho zletilosti k doložení jeho nezaopatřenosti ve smyslu § 11 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře. Žalobce v rámci poskytování součinnosti doložil, že ve školním roce 2016/2017 navštěvoval pomaturitní studium angličtiny na Jazykové škole Elvis, s.r.o. Následně dne 20. 12. 2017 žalobce doložil, že byl přijat ke studiu na Vysoké škole podnikání a práva, a.s. K nástupu ke studiu musel taktéž předložit maturitní vysvědčení, resp. pravomocné rozhodnutí o uznání platnosti zahraničního vysvědčení (nostrifikaci cizojazyčného dokumentu o dosažení úplného středního vzdělání, dále též jen „nostrifikace“), přičemž tento proces trval a trvá v dané době přes opakované urgencye již několik měsíců (bez zavinění žalobce). Ačkoli žalobce opakovaně tvrdil, že jediné, na co čeká, je nostrifikace, přesto správní orgán I. stupně uzavřel, že žádný z dokumentů vydaný Jazykovou školou Elvis ani Vysokou školou podnikání a práva neprokázal statut nezaopatřeného dítěte. Žalobce však splňoval v době podání žádosti jednu alternativní podmínku dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a to nezletilost. Z důvodu snahy poskytnout žalovanému součinnost, se žalobce následně snažil doložit i svůj statut nezaopatřenosti, jelikož studuje na Vysoké škole podnikání a práva.
10. Žalobce namítl, že žalovaná nevycházela správně ze skutkového a právního stavu věci, když pominula jeden z důvodů udělení trvalého pobytu ve smyslu § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a to jeho nezletilost v době podání žádosti. Žalobce zmínil odlišná znění citovaného zákonného ustanovení. Toto ustanovení nyní zní: *„Povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci d) který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců na území.“* V době podání žádosti žalobce však znělo takto: *„Povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci d) který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na*

základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců“, což je však z pohledu předmětné věci irelevantní, neboť žalobce splňuje podmínku pro vydání povolení v obou případech, jelikož skutkový a právní stav v obou případech je stejný – žalobce požádal jako nezletilý, a to je jak podle dřívější, tak i podle současné právní úpravy (za splnění dalších podmínek uvedených v zákoně) dostatečné pro vydání povolení k trvalému pobytu. Kumulativně tak byly splněny všechny podmínky pro povolení trvalého pobytu žalobce. Naopak z časových a formalistických důvodů nemohlo být v řízení zatím prokázáno, že je žalobce nezaopatřeným dítětem, když se mu nepodařilo přes dokončenou střední školu s maturitou v Arménii získat nostrifikaci. To je však v předmětném řízení irelevantní, neboť žalobce podmínku nezaopatřenosti ani neměl prokazovat a žádost žalované tak byla nezákonná, resp. nadbytečná. Napadené rozhodnutí žalované je tudíž nezákonné, neboť žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu byla zamítnuta, přestože splnil všechny podmínky uvedené v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná postupovala nezákonně, jelikož rozšířila podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

11. Žalobce dále namítl, že žalovaná nesprávně vyložila pojem skutkový stav ke dni vydání rozhodnutí o žádosti žalobce, když právě v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se přímo předpokládá splnění nezletilosti v době podání žádosti. Opačný výklad pak postrádá smysl, neboť by záviselo čistě na rychlosti správního orgánu, zda by byl žadatel ve správním řízení úspěšný či nikoliv, před tím než by dosáhl zletilosti. Správní orgán nesprávně vyložil pojem změny skutkového stavu, když k žádné změně v případě žalobce nedošlo. Na žalobce se i ke dni vydání rozhodnutí má hledět jako osobu, jež požádala jako nezletilá. Citovaná norma zákona je jednoznačná – povolení se vydá osobě, jež požádá jako nezletilá. Hypotéza uvedeného ustanovení tak jednoznačně váže posouzení skutkové stránky v části nezletilosti na okamžik podání žádosti. V případě žádosti dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nemusí žadatel splňovat podmínku nezletilosti po celou dobu platnosti povolení, nýbrž pouze ke dni podání žádosti (platnost povolení k trvalému pobytu není vydávána na dobu do zletilosti žadatele, příp. na dobu trvání nezaopatřenosti).
12. Žalobce dále namítl, že sám žalovaný se neřídil názorem Nejvyššího správního soudu, podle něhož je pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, neboť v důsledku novely zákona o pobytu cizinců zákonem č. 222/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „novela“), s účinností od 15. 8. 2017, zanikl důvod možnosti udělení trvalého pobytu nezaopatřenému dítěti, když toto sousloví v důsledku novely z písm. d) předmětného ustanovení vypadlo. Pokud by se žalovaný řídil názorem, že je nutno rozhodovat podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí, nevyzýval by žalobce, aby předložil potvrzení o studiu, tedy důkaz o tom, že je nezaopatřeným dítětem. Změna právní úpravy navíc nemá nikterak vliv na žádost žalobce, neboť i nadále platí, že žádost dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců mohou podat i nezletilí cizinci.
13. Žalobce uvedl, že žalovanou citované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 - 79, a ze dne 16. 8. 2017, č. j. 2 Azs 163/2017 - 35, jsou na předmětnou věc nepřiléhavé, neboť Nejvyšší správní soud v nich rozhodoval ve skutkové a právně odlišných věcech.
14. Žalobce dále namítl, že dikce § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců výslovně ukazuje na nárok na vydání povolení k trvalému pobytu nezletilci, neuvádí se zde nic o

tom, že by měl správní orgán nějakou možnost povolení k trvalému pobytu nevydat z důvodu správního uvážení. Žalobce tak trvá na tom, že má právo na povolení k trvalému pobytu, když podmínku nezletilosti nepochybně ke dni, když žádal, splňoval, a byly splněny též další nutné podmínky.

15. Žalobce namítl, že smyslem a účelem § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je umožnit společné soužití rodiny a v souladu s tímto by měla vykládat skutkový stav i žalovaná, a nikoliv mu bránit formalistickým výkladem. Jako prostředek je umožnění trvalého pobytu na území České republiky, pokud i rodič povolení k trvalému pobytu má, přičemž soužití rodiny je též ve veřejném zájmu. Žalobci měl být umožněn pobyt s otcem, jelikož ještě jako nezletilý požádal o povolení k trvalému pobytu a prokázal na něj nárok. Tento postup je v souladu se zásadou přiměřenosti, neboť umožní stmelit rodinu, tvořenou nezletilým dítětem a jeho otcem.
16. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nesprávné též s ohledem na zásadu ochrany dobré víry. Napadeným rozhodnutím byla porušena dobrá víra žalobce, že pokud požádá o povolení k trvalému pobytu jako nezletilé dítě, bude mu povolení vydáno. Důvodem je nesmyslný výklad žalované, že žalobce musí být v době vydání rozhodnutí buď stále nezletilým, nebo musí být nezaopatřeným. Tento výklad je však s ohledem na čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod ústavně nekonformní, když nic nenasvědčuje tomu, že by musely být splněny obě podmínky současně, čemuž napovídá i změna na základě novely, díky níž nezaopatřenost žadatele vypadla. Žalobce ve víře v aplikaci § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců rozumně podal v době své nezletilosti žádost o povolení k trvalému pobytu, kdy splňoval i další podmínky, a mělo mu proto být vyhověno. Skutečnost, že žalobce poskytoval opakovaně součinnost při prokazování jeho nezaopatřenosti, na tom nemůže nic změnit. I zde ovšem postupoval žalovaný značně formalisticky a v rozporu se zásadou přiměřenosti, jelikož žádost žalobce byla zamítnuta pouze z toho důvodu, že nebyl schopen získat nostrifikaci včas. Žalovaná přitom věděla, že žalobce je absolventem středního školství a jen z formálních důvodů nemá statut studenta, přesto mu neposkytla dostatečný prostor pro získání nostrifikace, i když bylo zřejmé, že na rychlost vydání nostrifikace nemohl mít vliv.
17. Žalobce závěrem namítl, že žalovaná se v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádala s odvolací námitkou nezletilosti žalobce v době podání žádosti.
18. Ze shora uvedených důvodů proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované k žalobě

19. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobce byl opakovaně vyzýván k poskytnutí součinnosti a zároveň mu byla správním orgánem I. stupně opakovaně prodloužena lhůta k doložení dokladů prokazujících jeho nezaopatřenost. Žalobce správnímu orgánu I. stupně předložil pouze potvrzení studia vystavené Vysokou školou podnikání a práva, a. s., přičemž správní orgán I. stupně správně uvedl, že tento doklad neprokazuje žalobcovu nezaopatřenost, neboť v potvrzení je uvedeno, že žalobce je evidován jako uchazeč o studium a ke studiu bude přijat až po doručení nostrifikace. Žalobce však požadované doklady nedoložil.
20. Žalovaná dále uvedla, že správní orgán I. stupně správně posuzoval splnění podmínek pro vydání povolení k trvalému pobytu k okamžiku vydání rozhodnutí, kdy tato zásada

vyplývá implicitně z § 96 odst. 2, § 90 odst. 4 a § 82 odst. 4 správního řádu. Tento postup je též v souladu se zákonem o pobytu cizinců i s judikaturou správních soudů, např. s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 - 79, či rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2017, č. j. 2 Azs 163/2017 - 35.

21. Žalovaná závěrem uvedla, že žalobce podal žádost o povolení k trvalému pobytu dne 7. 9. 2016, přičemž dne 20. 9. 2016 dosáhl zletilosti. Žalobce tak dosáhl zletilosti ještě v 60 denní zákonné lhůtě, ve které byl správní orgán I. stupně povinen vydat rozhodnutí, jak je uvedeno v § 169 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců.
22. S ohledem na výše uvedené žalovaná navrhl, aby městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a to dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů. Městský soud přitom vycházel dle § 75 odst. 2 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalobce ani žalovaná se k výzvě městského soudu, zda souhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání, nevyjádřili (jejich souhlas byl tedy presumován), rozhodl městský soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.
24. Žaloba není důvodná.
25. Městský soud ze správního spisu předloženého žalovanou zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci.
26. Žalobce podal dne 7. 9. 2016 u Ministerstva vnitra ČR žádost o povolení k trvalému pobytu, v níž jako účel pobytu uvedl sloučení rodiny. Z evidence cizinců bylo zjištěno, že otec žalobce, státní občan Arménské republiky, pobývá na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu s platností od 22. 8. 2007, matka žalobce, též státní občanka Arménské republiky, nemá na území ČR povolen žádný pobytový status. Správní orgán I. stupně vyzval žalobce dne 7. 9. 2016 pod č. j. OAM-14240-6/TP-2016 k doložení dokladu o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy dokladu prokazujícího pravidelný úhrnný měsíční příjem cizince a s ním společně posuzovaných osob. Žalobce doložil dne 19. 10. 2016 pracovní smlouvu ze dne 4. 4. 2016, podle níž je otec žalobce v pracovním poměru u společnosti TERSSIO PLASTICS a.s. zaměstnán ode dne 4. 4. 2016 na dobu neurčitou na pozici pomocníka směny u výrobní linky.
27. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobce předložil dne 27. 10. 2016 závaznou přihlášku na dopolední výuku k pomaturitnímu studiu angličtiny ve školním roce 2016/2017 ze dne 27. 10. 2016 v Jazykové škole Elvis, s. r. o. (dále jen „jazyková škola“) a dále potvrzení ze dne 27. 10. 2016 vydané jazykovou školou, ve kterém je uvedeno, že žalobce navštěvuje roční intenzivní kurz anglického jazyka, a to v termínu od 31. 10. 2016 do 30. 6. 2017, přičemž výuka probíhá denně s intenzitou 20 vyučovacích hodin týdně, vždy od pondělí do pátku v čase 9:00 až 12:30 hodin. K žádosti správní orgánu I. stupně o informace ohledně pomaturitního studia žalobce bylo dne správnímu orgánu I. stupně doručeno potvrzení jazykové školy, že žalobce zde nastoupil ke studiu ročního pomaturitního studia, avšak vzhledem k tomu, že nemá nárok na statut studenta, bylo mu vydáno potvrzení na denní roční kurz angličtiny. Správní orgán I. stupně zaslal dne 11. 5. 2017 Ministerstvu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

školství, mládeže a tělovýchovy žádost o informace, zda lze studium na jazykové škole postavit na roveň studia na vysoké škole v České republice a zda této škole byla udělena akreditace. Výzvou správního orgánu I. stupně ze dne 24. 7. 2017 byl žalobce vyzván k předložení dokladu o jeho nezaopatřenosti, neboť platnost intenzivního kurzu anglického jazyka skončila dne 30. 6. 2017 a správní orgán I. stupně tak nemohl uznat předložené dokumenty jako doklad prokazující splnění požadavku nezaopatřenosti dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 11 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře, resp. soustavnou přípravu žalobce na budoucí povolání dle § 12 až 15 zákona o státní sociální podpoře. Výzva byla žalobci doručena dne 26. 7. 2017 prostřednictvím datové schránky zástupce žalobce. Dne 21. 9. 2017 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno doplnění žádosti žalobce o aktuální potvrzení o výši příjmů ze závislé činnosti otce žalobce a sdělení, že žalobce neví, jaké další dokumenty správní orgán I. stupně požaduje, resp. jaké další vady spatřuje v doložených dokladech, nicméně je připraven je k výzvě s jednoznačným poučením doplnit. Výzvou správního orgánu I. stupně ze dne 26. 9. 2017, byl žalobce opětovně vyzván k předložení dokladu o jeho nezaopatřenosti. Opakovaná výzva byla žalobci doručena dne 4. 10. 2017 prostřednictvím datové schránky zástupce žalobce. Dne 24. 10. 2017 byla správnímu orgánu I. stupně doručena žádost žalobce o prodloužení lhůty k doložení jeho nezaopatřenosti, neboť vystavení potvrzení o studiu žalobce váže vysokoškolská instituce na doložení dalšího potvrzení, na jehož zajištění žalobce v současné době pracuje, přičemž věc je komplikována tím, že je potřeba opatřit dokumenty o středoškolském vzdělání žalobce v Arménii. Lhůta byla žalobci prodloužena do 3. 11. 2017. Dne 8. 11. 2017 byla žalobci doručena výzva správního orgánu I. stupně ze dne 6. 11. 2017, č. j. OAM-14240-41/TP-2016, k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, ve lhůtě 10 dnů od doručení výzvy. Dne 9. 11. 2017 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno sdělení Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, že studium v jednoletých kurzech cizích jazyků s denní výukou lze postavit na roveň studia na středních nebo vyšších odborných školách pouze těm účastníkům, kteří úspěšně vykonali první maturitní zkoušku v kalendářním roce, ve kterém zahajují toto studium. Dne 20. 12. 2017 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno potvrzení Vysoké školy podnikání a práva, a.s. ze dne 14. 12. 2017, že po doručení nostrifikace bude žalobce přijat do studijního programu ekonomika a management, oboru podnikání, v prezenční formě se standardní dobou studia 3 roky.

28. Soud dále vyšel z následující právní úpravy
29. Podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců účinného do 14. 8. 2017 platilo, že: *„ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.“*
30. Podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 14. 8. 2017 platilo, že: *„povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.“*
31. Podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 15. 8. 2017 platí, že: *„povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců na území.“

32. Z důvodové zprávy novely k novému znění § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců vyplývá následující důvod pro přijetí novely: *„Další změna, resp. omezení, které je obsaženo v navrhovaném ustanovení, spočívá ve zrušení slov „nebo zletilé nezaopatřené“ (dítě). Toto opatření má zamezit tomu, aby povolení k trvalému pobytu automaticky získaly zletilé nezaopatřené děti cizinců s trvalým pobytem. Praxe se setkává s případy, kdy zletilí cizinci, jejichž rodiče zde mají povolený trvalý pobyt, pobývají v zemi původu a až před dosažením hranice 26 let žádají v České republice o povolení k trvalému pobytu. Přestože se mnohdy již nejedná o nezaopatřené děti, tím, že se zapíší ke studiu v zahraničí, formálně splní podmínku nezaopatřenosti. Často se také jedná o zletilé cizince, kteří dokládají svou nezaopatřenost potvrzeními vydanými českými středními školami (nejčastěji se jedná o učiliště), přestože však již střední vzdělání v zemi původu absolvovali. Po získání práva trvalého pobytu pak tohoto studia zanechávají. V dalších případech se jedná o zletilé děti, které studují na vysoké škole v zemi původu a z důvodu tohoto studia v zahraničí nechtějí v době, kdy žádají o trvalý pobyt, trvale pobývat se svými rodiči v České republice. Účelem tohoto jednání je tedy zejména snadnější cestování i následný pobyt v České republice na základě povolení k trvalému pobytu, poté, co dokončí svá studia, aniž by zde však po udělení povolení (někdy i několik let) pobývali. O povolení k trvalému pobytu v případech, kdy důvodem žádosti má být společné soužití rodiny, žádají také cizinci, kteří by jinak v zemi původu byli nuceni absolvovat povinnou základní vojenskou službu, a to i s ohledem na snazší podmínky pro podání této žádosti (žádost o uvedené povolení je možné podat i v případě, že cizinec již pobývá na území na základě přechodného pobytu). ... Cizinci, kteří jsou zletilými nezaopatřenými dětmi cizinců s povolením k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, nebudou ani podle navrhované úpravy vyloučeni z možnosti získat pobytové oprávnění za účelem společného soužití rodiny na území České republiky. V těchto případech mohou nadále žádat o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podle § 42a zákona o pobytu cizinců.“*
33. Dle čl. II odst. 1 novely zákona řízení podle zákona č. 326/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.
34. S ohledem na přechodné ustanovení správní orgány podmínky k získání oprávnění žalobce k trvalému pobytu posuzovaly dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona ve znění do 14. 8. 2017. Z dikce § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců tedy vyplývá, že pro vydání povolení k trvalému pobytu se vyžaduje kumulativní splnění tří podmínek, a to: 1) žadatel je nezletilým [nebo ve znění zákona účinného do 14. 8. 2017 též zletilým nezaopatřeným] dítětem 2) je dítětem cizince, který má na území České republiky povolený trvalý pobyt a 3) důvodem žádosti je společné soužití žadatele s tímto cizincem (rodičem). Při nesplnění některé z uvedených podmínek nelze podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců žádosti vyhovět. V daném případě měly správní orgány druhou a třetí podmínku (spočívající v účelu žádosti) za splněnou. Sporné je posouzení podmínky první – podmínky zletilosti či nezletilosti a nezaopatřenosti žalobce z hlediska doby, k níž mají být tyto podmínky posuzovány.
35. Lze přisvědčit žalobci v tom, že žadatelem o povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců může být bez dalšího nezletilé dítě (vyjádřeno slovy

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

„žádá“). Podmínka nezaopatřenosti musela být splněna, bylo-li podle téhož zákonného ustanovení (účinného do 14. 8. 2017) žadatelem zletilé dítě. V souzené věci jde však také o posouzení podmínek udělení trvalého pobytu žadateli (vyjádřeno slovy „vydá“), nikoliv jen o posouzení procesu podání žádosti.

36. Výklad žalobce, že postačuje splnění podmínky, že v době podání žádosti o pobytové oprávnění byl nezletilým a další podmínky nebylo třeba zkoumat, neboť zákon spojuje nárok nezletilého na udělení oprávnění k trvalému pobytu pouze na podmínku nezletilosti v době podání žádosti, neobstojí.
37. Otázkou, k jaké době je třeba uvedené podmínky splňovat se zabýval již Nejvyšší správní soud a v důsledku jeho judikatury i Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 17. 6. 2016, č. j. 3 A 38/2014 - 65, (zveřejněný pod č. 3483/2016 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz). Městský soud se ve vztahu k ust. § 66 odst. 1 písm. d) zákona vyslovil ke změně právního postavení jiného žadatele o trvalý pobyt a konstatoval: *„V posuzované věci žalobce, který se narodil 3. 12. 1993, podal žádost o povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, dne 27. 9. 2011. Žádost podal žalobce jako nezletilý, tedy za situace, kdy nemusel splňovat podmínku nezaopatřenosti. Žádost měla být v souladu s § 169 odst. 1 písm. e) vyřízena bezodkladně, nejpozději 60 dnů ode dne podání žádosti (tj. do 28. 11. 2011). Z toho plyne, že i v nejzazší době pro vydání rozhodnutí by žalobce stále byl nezletilý a nemusel by splňovat podmínku nezaopatřenosti. Žalobce v uvedeném období tedy nejenže podmínku nezaopatřenosti splňovat nemusel, ale nemusel ji ani prokazovat. S ohledem na to, že správní orgán prvního stupně nevydal v zákonné lhůtě rozhodnutí o žalobcově žádosti, se významně změnilo postavení žalobce jakožto žadatele o pobytové oprávnění dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců v tom směru, že ode dne 3. 12. 2011 (tedy od nabytí jeho zletilosti – pozn. soudu) musel pro úspěch své žádosti nově splňovat podmínku nezaopatřenosti. V tomto ohledu považuje soud za příslušný poukaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79, dle kterého pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, nikoliv v době zahájení řízení. Správní orgán prvního stupně proto musel v případě žalobce posuzovat splnění podmínky nezaopatřenosti. ... S ohledem na změnu v právním postavení žalobce, a tím charakteru jeho žádosti, bylo na místě, aby správní orgán v souladu s § 45 odst. 2 správního řádu vyzval žalobce k doložení nově nastalé podmínky žádosti, totiž k doložení nezaopatřenosti žalobce.“*
38. Městský soud v Praze tedy v případě jiného žadatele, který dokonce na rozdíl od žalobce i v nejzazší době pro vydání rozhodnutí splňoval podmínku nezletilosti, aplikoval zásadu vyslovenou Nejvyšším správním soudem, dle které je pro rozhodování správního orgánu v I. stupni rozhodný skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, nikoliv v době zahájení řízení. Konsekvence tohoto názoru pak Nejvyšší správní soud rozvinul v rozsudku č. j. 2 Azs 163/2017 – 35 tak, že *„V praxi pak mohou nastat situace (jak tomu bylo také v případě stěžovatele), že skutkový a právní stav ke dni vydání rozhodnutí je pro žadatele méně příznivý, než byl stav ke dni podání žádosti, příp. ke dni, kdy měl správní orgán podle příslušných zákonných lhůt rozhodnout. ... Jakkoli je možné, že v případě stěžovatele by aplikace jiného principu (tj. rozhodovat dle stavu ke dni marného uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí) přinesla pro něj příznivější výsledek, naopak v některých případech by tento postup mohl být v neprospěch účastníků řízení. V posuzovaném případě tedy nejde o „přepjatý formalismus“, jak namítá stěžovatel, ale o interpretaci příslušných procesních předpisů dle ustálené judikatury a*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

v souladu se zavedenou správní praxí. Takový postup je obecně v zájmu právní jistoty účastníků řízení, byť v konkrétním případě to nemusí být ve prospěch stěžovatelů (k normativnímu významu správní praxe viz Kühn, Z. Správní řád a problematika ustálené správní praxe. Správní řád – 10 let v akci. Praha: Univerzita Karlova, 2016, 205-213).“.

39. V nyní souzené věci žalobce, který se narodil dne 20. 9. 1998, podal žádost o povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců dne 7. 9. 2016, tedy v době své nezletilosti a za znění zákona účinného do 14. 8. 2017, proto žalobce nemusel splňovat podmínku nezaopatřenosti ke dni podání žádosti. Zletilosti žalobce však nabyl dne 20. 9. 2016, tedy 13. den od podání žádosti, tj. ještě dříve, než správnímu orgánu I. stupně uběhla lhůta pro vydání rozhodnutí dle § 169 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, podle něhož *„pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, rozhodnutí se vydá ve lhůtě 60 dnů ode dne podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, povolení k trvalému pobytu podle § 69, je-li žádost podaná na území, povolení k přechodnému pobytu a povolení k trvalému pobytu podle § 87g a 87h“*. Na rozdíl od shora citovaného rozsudku Městského soudu v Praze se změnilo postavení žalobce jakožto žadatele o bytové oprávnění dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců ještě před uplynutím 60 denní zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí správním orgánem I. stupně, a to tak, že žalobce ode dne nabytí zletilosti, tedy ode dne 20. 9. 2016, musel pro úspěch své žádosti splňovat ještě podmínku nezaopatřenosti. Tento požadavek s ohledem na přechodná ustanovení novely zákona trval i po účinnosti novely od 15. 8. 2018. Správní orgán I. stupně proto v případě, kdy reflektoval změnu právního postavení žalobce po podání žádosti nabytím jeho zletilosti vedl řízení tak, že vyžadoval součinnost žalobce při prokazování další podmínky trvalého pobytu v případě zletilého dítěte, a to podmínku nezaopatřenosti tak, jak vyžadoval zákon.
40. Náhledy Nejvyššího správního soudu a potažmo i Městského soudu v Praze ve výše uvedených rozsudcích platí pro případ žalobce tím spíše, kdy u jeho osoby nejde o případ změny právního postavení žalobce po marném uplynutí lhůty k rozhodnutí správního orgánu 1. stupně, ale jde téměř o změnu hraniční, tj. nabytí zletilosti žalobce již 13. den po podání žádosti. Soud považuje rozhodný skutkový a právní stav ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu 1. stupně za souladný s účelem a smyslem ust. § 66 odst. 1 písm. d), jímž je zájem na sloučení rodiny definovaný jako *„společné soužití žadatele s tímto cizincem (rodičem)“*, kdy *žadatelem* musí být nezletilý (nebo i zletilý nezaopatřený), tedy, že stav nezletilosti (nebo zletilosti a nezaopatřenosti) je z důvodu sociální závislosti dítěte žádoucím, ne-li nutným předpokladem i pro další společné soužití s rodičem, tedy i předpokladem trvajícím v době vydání kladného rozhodnutí. V souzené věci nadto názor vyslovený správními soudy, že rozhodný je skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí principiálně žalobci dal, po nabytí jeho zletilosti krátce po podání žádosti, další možnost, a to prokazovat i další podmínku pro získání bytového oprávnění.
41. Z uvedeného důvodu správní orgán I. stupně po podání žádosti žalobce v souladu se zákonem začal, zkoumal nezaopatřenost žalobce jakožto (již) zletilého žadatele o povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do přijetí citované novely. Námitky žalobce, že splňoval v době podání žádosti jednu alternativní podmínku dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a to nezletilost, či že správní orgán I. stupně vyzval žalobce až po dosažení jeho zletilosti k doložení nezaopatřenosti ve smyslu § 11 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře, a tedy postup správního orgánu i jeho rozhodnutí jsou nezákonné, jsou nedůvodné. Správní orgán v době po nabytí zletilosti žalobce postupoval v souladu s přechodnými ustanoveními novely a

s hmotněprávními podmínkami ust. § 66 odst. 1 písm. d) a splnění těchto podmínek ověřoval.

42. Podle § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že *nezaopatřenost dítěte se posuzuje podle zákona o státní sociální podpoře. Pro účely tohoto zákona se nezaopatřeným dítětem rozumí rovněž cizinec nejdéle do 26 let věku, který nepřetržitě studuje na střední nebo vysoké škole v cizině a Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy nevydalo rozhodnutí o tom, že toto studium je postaveno na roveň studia na středních nebo vysokých školách v České republice.*
43. Podle § 11 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře platí, že *za nezaopatřené dítě se pro účely tohoto zákona považuje dítě do skončení povinné školní docházky, a poté, nejdéle však do 26. roku věku, jestliže a) se soustavně připravuje na budoucí povolání (§ 12 až 15), nebo b) se nemůže soustavně připravovat na budoucí povolání nebo vykonávat výdělečnou činnost pro nemoc nebo úraz, anebo c) z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je neschopno vykonávat soustavnou výdělečnou činnost. Posuzování zdravotního stavu pro účely tohoto zákona upravuje zákon upravující organizaci a provádění sociálního zabezpečení.“.*
44. Soustavnou přípravou na budoucí povolání se ve smyslu § 12 až 15 zákona o státní sociální podpoře rozumí *studium na středních a vysokých školách v České republice*, s podrobnosti a výjimkami tam uvedenými.
45. Podmínka nezaopatřenosti zakotvená v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se pak s ohledem na výkladové ustanovení § 178a odst. 2 věty první téhož zákona posuzuje podle zákona o státní sociální podpoře včetně otázky studia. Správní orgán I. stupně obrátil se žádostí o výklad, zda lze studium na jazykové škole postavit na roveň studia na vysoké škole v České republice, aby mohl adekvátním způsobem posoudit splnění podmínky nezaopatřenosti žalobce dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 11 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře, resp. soustavnou přípravu žalobce na budoucí povolání dle § 12 až 15 zákona o státní sociální podpoře. Dle sdělení Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy doručeného dne 9. 11. 2017 studium v jednoletých kurzech cizích jazyků s denní výukou lze postavit na roveň studia na středních nebo vyšších odborných školách pouze těm účastníkům, kteří úspěšně vykonali první maturitní zkoušku v kalendářním roce, ve kterém zahajují toto studium. Protože žalobce nedoložil nostrifikaci studia na střední škole, ale zejména platnost intenzivního kurzu anglického jazyka skončila žalobci již ke dni 30. 6. 2017, byl výzvou správního orgánu I. stupně ze dne 24. 7. 2017 vyzván k předložení dokladu o jeho nezaopatřenosti, neboť správní orgán I. stupně nemohl uznat předložené dokumenty jako aktuální ve smyslu § 11 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře, resp. § 12 až 15 zákona o státní sociální podpoře. Výzva byla žalobci doručena dne 26. 7. 2017 prostřednictvím datové schránky zástupce žalobce. Správní orgán I. stupně s ohledem na platnost intenzivního kurzu anglického jazyka, který skončil ke dni 30. 6. 2017, zaslal žalobci výzvu k předložení aktuálního dokladu o jeho nezaopatřenosti, nejprve v červenci 2017, následně v říjnu 2017, nicméně žalobce požadované doklady nepředložil. Následně ani dne 20. 12. 2017 žalobcem doložené potvrzení o studiu vystavené Vysokou školou podnikání a práva, a.s. neprokázalo jeho nezaopatřenost, neboť v potvrzení je uvedeno, že žalobce je evidován jako uchazeč o studium a ke studiu bude přijat až po doručení pravomocného rozhodnutí o uznání platnosti zahraničního vysvědčení (nostrifikaci cizojazyčného dokumentu o dosaženém úplném středním nebo úplném středním odborném vzdělání), nebo osvědčení o uznání rovnocennosti zahraničního vysvědčení v České republice. Žalobce po opakovaných

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

výzvách, jejichž text byl srozumitelný a byl doručen také právnímu zástupci žalobce, a po prodlužování lhůt nepředložil doklady, které by potvrzovaly jeho nezaopatřenost.

46. Správní orgán tak zvolil správný postup, pokud již první výzvou ze dne 24. 7. 2017 vyzval žalobce k doložení jeho nezaopatřenosti, neboť tak učinil ještě za stavu právní úpravy účinné do 14. 8. 2017, jež podmiňovala vydání povolení k trvalému pobytu též cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců. Podmínka nezaopatřenosti zletilého cizince byla s účinností od 15. 8. 2017 z právní úpravy sice vypuštěna, nicméně tato skutečnost nemá s ohledem na přechodné ustanovení zakotvené v novele na zákonnost prvostupňového (a následně též napadeného) rozhodnutí žádný vliv. Není proto správný výklad žalobce, že změna právní úpravy nemá nikterak vliv na jeho žádost, neboť správní orgány postupovaly podle přechodných ustanovení zákona a judikatorního výkladu posuzování nejen skutkového, ale i právního stavu ke dni vydání rozhodnutí. Správní orgán I. stupně tudíž postupoval správně, když na daný případ žalobce aplikoval právní úpravu účinnou do 14. 8. 2017, jak také předem avizoval ve druhém odstavci odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.
47. Na základě uvedeného městský soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že se žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádala s odvolací námitkou nezletilosti žalobce v době podání žádosti. Žalovaná správně posuzovala splnění podmínek pro vydání povolení k trvalému pobytu k okamžiku vydání rozhodnutí, tedy již k okamžiku, kdy žalobce nesplňoval podmínku nezletilosti. Změna zákona při platnosti přechodných ustanovení ani nevedla k jeho tíži, neboť žalobce jako zletilý nesplňoval ani podmínku nezaopatřenosti.
48. Skutečnost, že správní orgán I. stupně vydal prvostupňové rozhodnutí po zákonem stanovené lhůtě, nemá vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí, jelikož jak obecné lhůty pro vydání rozhodnutí dle správního řádu, tak speciální lhůty stanovené § 169 zákona o pobytu cizinců, mají povahu lhůt pořádkových, jejichž překročení nemůže vést k závěru o nezákonnosti procesního postupu nebo o nezákonnosti rozhodnutí, které z takového procesního postupu vzešlo. Průtahy v řízení nemají zpravidla vliv na zákonnost meritorního rozhodnutí, z těchto důvodů tak nelze rozhodnutí správního orgánu zrušit pouze pro průtahy v řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 A 171/2002 - 41).
49. Námitce žalobce, že žalovanou citované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 - 79, a ze dne 16. 8. 2017, č. j. 2 Azs 163/2017 - 35, jsou na předmětnou věc nepřiléhavé, neboť Nejvyšší správní soud v nich rozhodoval ve skutkově a právně odlišných věcech, také nelze přisvědčit. Na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 - 79, odkazuje sám rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2016, č. j. 3 A 38/2014 - 65, zveřejněný ve sbírce Nejvyššího správního soudu pod č. 3483/2016, jenž se též zabýval posouzením žádosti o povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2017, č. j. 2 Azs 163/2017 - 35, se sice týkal žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 44a zákona o pobytu cizinců, nicméně je v něm vyjádřena zásada, že správní orgán rozhoduje podle skutkového a právního stavu ke dni vydání rozhodnutí.

50. Námitka žalobce, že smyslem a účelem § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je umožnit společné soužití rodiny, je přílehlavá. Smysl a účel tohoto ustanovení je však dán, jestliže společné soužití tvoří rodič a nezletilé dítě a dle předchozí právní úpravy rodič a zletilé nezaopatřené dítě. Žalobce tyto podmínky soužití nenaplnil. Nadto, jak mj. uvádí důvodová zpráva k novele zákona o pobytu cizinců účinné od 15. 8. 2017, jenž zcela vypouští podmínku nezaopatřenosti a stanoví dále možnost žádat o povolení k trvalému pobytu pouze nezletilcům, cizinci, kteří jsou zletilými nezaopatřenými dětmi cizinců s povolením k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, nebudou ani podle navrhované úpravy vyloučeni z možnosti získat pobytové oprávnění za účelem společného soužití rodiny na území České republiky. V těchto případech mohou nadále žádat o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podle § 42a zákona o pobytu cizinců.
51. Rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu není samo o sobě dotčeno právo cizince na území České republiky pobývat. Dochází pouze k odepření výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci nejvyššího pobytového oprávnění – trvalého pobytu.

VI. Závěr

52. Na základě shora uvedených důvodů dospěl Městský soud v Praze k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto podanou žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zamítl.
53. O náhradě nákladů řízení rozhodl městský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu pak žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. března 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.